

„Азъ не знажъ какъ ще бжде възможно да се съгласи новата френска конституция, дѣто всичко е насочено къмъ великия и чуденъ принципъ на политическата равноправность, съ единъ законъ, който позволява на бащата и майката да забравятъ, въ отношение на дѣцата си, священния принципъ на естественното равенство, съ единъ законъ, който благоприятствува на отличията, осжждани отъ всички и да усилятъ по тоя начинъ въ обществото неравенствата, произлѣзли отъ развизieto на талантитѣ и на труда, на мѣсто да ги исправятъ съ равното сподѣляние на домакинскитѣ имоти.

„Въ прѣдидущето управление едно голѣмо количество жертви бѣ принесено отъ варваризма на феодалнитѣ права или отъ честолюбието на бащитѣ за блясъка на първородството. Тогава духовнитѣ братства, черковнитѣ доходни длѣжности, манастирскитѣ и различнитѣ други мѣста по протекции прибираха онеправданитѣ. Ето двѣ злини, отъ които едната служеше до нѣйдѣ за цѣръ на другата. Днесъ, благодарение на смѣлата мѣдрость на това събрание, тия убѣжища сж закрити. Тѣй сжщо трѣбва да нѣма онеправдани, които да иматъ нужда отъ тѣхъ. Ако отъ една страна олтаритѣ ни не сж вече калятъ отъ спекулативни интереси, нека отъ друга онеправданитѣ отъ бащитѣ си дѣца да не жалжтъ за тия правилно унищожени источники.

„Семейното възпитание естествено гледа да се уреди споредъ сждбата, която очаква дѣцата, когато сж раздѣлятъ домашнитѣ имоти. Неравномѣрното сподѣляние на послѣднитѣ прѣдизвиква неравномѣрни родителски грижи и даже нееднакви чувства и любовь къмъ дѣцата. И въ това време, когато на привилегирования синъ, който бива повечето пѣти надеждата и гордостта на родителитѣ, се дава едно по изискано възпитание, той отъ своя страна, като съзнава, че е обезпеченъ въ